

Nr 60

Utlåtande i anledning av väckta motioner om ökad ersättning till värnpliktige B. Ryding.

(5:e avd.)

I två likalydande motioner, väckta den ena inom första kammaren av herr *Boo* (I: 54) och den andra inom andra kammaren av herrar *Lundqvist* och *Andreasson* (II: 62), har hemställts, att riksdagen måtte besluta att till värnpliktige nr 849-15-50 Bengt Ryding från Vänersborg må utbetalas ett med 100 kronor förhöjt belopp per månad, utöver vad han tillerkänts från riksförsäkringsanstalten.

Beträffande motiveringen för ifrågavarande förslag får utskottet hänvisa till motionen II: 62.

Utskottet. När utskottet vid 1957 års riksdags höstsession hade att behandla ett då motionsvägen framställt yrkande om förhöjd ersättning åt Ryding framhöll utskottet, att man otvivelaktigt skulle kunna peka på en rad under militärtjänstgöring inträffade olycksfall, där verkningarna för den av skadan drabbade blivit förhållandevis svåra utan att fördenskull vederbörande kunnat påräkna någon ersättning utöver den enligt militärersättningsförordningen utgående gottgörelsen. Utskottet underströk vidare, att ett avsteg från huvudregeln på detta område självfallet skulle vara ägnat att medföra vittgående konsekvenser; i det fåtal fall där riksdagen tidigare lämnat sitt medgivande till särskild gottgörelse vid sidan av den förfäitningsenliga, hade alldeles speciella skäl varit för handen. Enär sådana särskilda skäl enligt utskottets mening icke kunde åberopas till stöd för motionsyrkandet hemställde utskottet, att motionen i ämnet ej måtte av riksdagen bifallas (utl. nr 148). Riksdagen beslöt i enlighet med utskottets hemställan.

Vad i de nu väckta motionerna anförts till stöd för yrkandet om förhöjd ersättning åt Ryding kan inte rubba den principiella inställning, varåt utskottet tidigare givit uttryck. Därmed vill utskottet inte bestrida, att omständigheterna i det föreliggande fallet kan te sig ömmande med tanke på Rydings och hans familjs enligt motionärernas uppgifter betryckta ekonomiska läge. Det i motionen anlagda betraktelsesättet — att riksdagen genom särskilt beslut skulle träda emellan till lindrande av de berörda svårigheterna — måste emellertid såsom utskottet redan understrukit vara ägnat att medföra svåröverskådliga konsekvenser.

Åberopande det anförda hemställer utskottet,
att motionerna I: 54 och II: 62 ej må av riksdagen bifallas.

Stockholm den 18 mars 1958

På statsutskottets vägnar:

MARTIN SKOGLUND

Vid förestående ärendes slutbehandling inom utskottet ha närvarit

från första kammaren: herrar Näsström, Gillström, Ohlon, Gustaf Andersson, Ivar Johansson, Birger Andersson, Boman, Thun, Bergman, Holmqvist, Rikard Svensson, Ivar Persson, Ragnar Bergh, Palme och Jacobsson; samt

från andra kammaren: herrar Skoglund i Doverstorp, Åkerström, Malmborg, Thapper, Ståhl, Jansson i Kalix, Persson i Växjö, Staxäng, Rubbestad, Gustafsson i Stockholm, Karlsson i Olofström, Widén, Nilsson i Göingegården, fröken Vinge och herr Gustafsson i Uddevalla.